

**DE
NIEUWE
WERELD**

De
Nachtwachters

Deel 2

Bernadette Lugies

DE NIEUWE WERELD:

Het Claiming Ritueel

De Nachtwachters

Titel	De Nachtwachters
Serie	De Nieuwe Wereld
Auteur	Bernadette Lugies
Redactie	Bianca Metselaar & Margreet van den Berg
Omslagontwerp	Moonpie design
Uitgifte	26 mei 2022

ISBN Paperback 9789403651903

ISBN Epub 9789403657349

Nur 334

www.bernadettelugies.com

© Bernadette Lugies- van Gijzen

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Hoofdstuk 1.

We stonden met zijn zessen voor de deur van het metershoge kantoorgebouw.

Jason had niet meer tegen me gesproken sinds het akkefietje bij de muur. Toen hij aan me vroeg of ik zeker wist dat ze hier naar binnen waren gegaan, was ik dan ook verbaasd.

‘Ja,’ mompelde ik.

Ik had gedaan alsof ik dood was en dat werd me niet in dank afgenomen. Hij begreep niet wat mijn beweegredenen waren geweest.

Waarom ik wilde dat de oud-militairen mijn dorp met rust lieten.

Waarom ik hem zo’n enorm verdriet moest doen en bovenal, waarom ik hem het niet kon vertellen.

‘Je weet het echt zeker?’ herhaalde Aram en ik knikte.

‘De etters hebben mijn tas gejat en ik wil hem terug.’

Ik zag dat Alex zijn hoofd schudde en Marja deed haar best om haar lach in te houden.

Via de ogen van een buitenstaander waren we een vreemde combinatie. Een groep mensen, allemaal zo verschillend als de seizoenen in een jaar, maar we waren de juiste combinatie voor deze missie.

Eliot, de sergeant die de liefde van zijn leven wilde redden.

Alex, de rebel die bekend stond als de beer met de klauwen van een tijger. En ja, dat waren zijn eigen woorden.

Marja, de leidster van de rebellen en degene met een plan.

Aram, de eerste sergeant die zijn geliefde achterliet om zijn loyaliteit te tonen.

Jason, de kapitein en leider van deze missie. De man die meeding omdat hij ons niet alleen wilde laten gaan.

En ik, de verschoppeling die haar dood in scène heeft gezet om haar nichtje te redden.

‘Combat formatie,’ gromde Jason en ik knikte net iets te ijverig.

Marja schudde glimlachend haar hoofd om mijn verwoede poging om weer in Jasons gratie te komen.

‘Eliot en Alex, jullie gaan als eerste. Controleer alle hoeken en gaten!’ commandeerde Jason.

Na een tijdje wenkten ze ons dat het veilig was en als een groep liepen we naar binnen. Ik scande de omgeving, maar kon weinig zien omdat het schemerde.

‘Als ze hier niet zitten, dan hebben we een probleem,’ zei Marja met op elkaar geklemde kaken. Haar ogen boorden zich in de mijne. Als ik ernaast zat dan had ik een probleem. Ik wilde niet weten wat ze bij me zou doen als ik het weer verkeerd had.

Ik keek achter me naar de steeds dichterbij kruipende schaduw. We stonden midden op straat en wie weet wat er zich schuilhield in steegjes.

In de stad was het niet verantwoord om in het donker nog buiten te lopen. ’s Avonds was het vrij spel voor iedereen die een wapen had. De wetten die werden gevormd na de aanval, waren het enige wat de stad nog staande hield.

Overdag hield je je wapen verborgen, maar ’s avonds schoot je op alles wat bewoog. Het was begonnen met het verdedigen van je gezin en je woning, maar al snel werd het een slachtpartij.

Toen de lokale bendes de overhand kregen, werd het alleen maar erger.

‘Hoe je dit voor elkaar hebt gekregen,’ bromde Alex.

Bij binnenkomst in de stad, werd ik in de eerste steeg gelijk overvallen door twee kinderen.

Ze hadden de tas van mijn rug getrokken en waren er vandoor gegaan.

Zonder erbij na te denken rende ik achter ze aan waardoor Alex achter me aan moest rennen. Niet om me te helpen, maar omdat hij bang was dat ik ervandoor zou gaan.

Maar waar moest ik naar toe? Ik had geen huis, ik had mijn leven opgegeven door te doen alsof ik dood was. En hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik beseftte dat ik totaal niet had nagedacht over de gevolgen van mijn zogenaamde plan.

Ik zag de kinderen een gebouw binnen rennen. Ik wilde achter ze aan gaan, maar Alex hield me tegen. Hij waarschuwde me en zei dat er zich van alles achter de deuren van het gebouw schuil kon houden. We moesten de anderen halen en dat betekende dat ik moest bekennen dat ik twee kinderen mijn tas had laten stelen.

Met tegenzin liet ik het gebouw achter me en rende achter hem aan.

Ik moest ze smeken om mee te gaan om mijn tas terug te krijgen.

Uiteindelijk kreeg ik Marja zo ver dat ze instemde en kort daarna volgde de rest.

Na een paar meter meldde het eerste probleem zich al aan. Voor een dorpsmeisje leken alle gebouwen in de stad op elkaar. Ik raakte verdwaald in een betonnen jungle dat door de mensen hier bijna

liefkozend “hun stad” werd genoemd. Ik vond het niets meer dan een verschrikkelijk doolhof.

Bij het eerste kantoorgebouw was ik ervan overtuigd dat dit hem moest zijn. Het kon niet anders, er stonden muzieknoden op de zijkant van het gebouw geschilderd. Net als het gebouw waar de kinderen naar binnen waren gegaan. Dit moest hem zijn.

Terwijl Alex en Eliot naar binnen gingen om te kijken of het veilig was, zag ik dat op alle gebouwen muzieknoden stonden geschilderd.

Op het straatbordje stond, alsof het de spot met me dreef, muziekbuurt.

Bij het tweede kantoorgebouw was ik ervan overtuigd dat dit hem moest zijn.

Bij het derde kantoorgebouw begon ik al iets meer te twijfelen en bij de vierde, had ik simpelweg geen verwachtingen meer. Toen ik bijna zover was om toe te geven, zag ik achter een van de ramen in het gebouw iets flikkeren.

Ik deed een stap naar achteren en staarde naar boven. Ik telde de verdiepingen en moest mijn enthousiasme in toom houden zodat ik niet gelijk naar boven zou rennen. Alex had gelijk, we moesten er zeker van zijn dat het veilig was voordat we allemaal naar binnen gingen. Wie weet wat er zich achter deur nummer één schuilhield.

‘Als ze hier niet zitten, dan staken we onze zoektocht en overnachten hier,’ zei Jason.

Alex gaf ons het sein dat het veilig was en Marja en ik liepen naar binnen.

Eliot stond boven aan de trap en fluisterde, ‘de garage is veilig, maar ik weet niet hoe het hierboven is. Op het bord staat dat er tweeëntwintig verdiepingen zijn. Waarvan twee garagelevels en een technische ruimte. De rest zijn verdiepingen waar vroeger bedrijven zaten.’

‘Ik zag licht branden op de achttiende verdieping,’ zei ik en Eliot knikte bedenkelijk.

‘Oké, dan gaan we naar de achttiende. Mee eens kapitein?’

‘Je hebt vanaf de benedenverdieping geteld’ vroeg Alex voordat Jason iets kon zeggen.

‘Ja, ik zag achter het achttiende raam licht branden,’ antwoordde ik.

‘Dan is het de vijftiende verdieping.’ Marja keek naar Jason en legde uit. ‘Als we ervan uitgaan dat de garage en de technische ruimte ook ramen hebben in het trappenhuis, dan zou het de vijftiende moeten zijn.’

Jason zuchtte en krabde aan zijn kin. ‘Ik vraag het je nog een keer. Je weet zeker dat ze hier naar binnen zijn gegaan?’

‘Nee,’ antwoordde ik eerlijk en Aram liet een stroom aan scheldwoorden horen.

‘Serieus, Sophie! Je laat ons naar de vijftiende lopen zonder dat je weet of ze er zitten?’ gromde hij en ik haalde mijn schouders op.

‘Alex weet het ook niet zeker. Hij was er ook bij hoor,’ zei ik verdedigend terwijl ik de aandacht naar Alex probeerde te krijgen. De woede in de ogen van Jason zorgde ervoor dat ik begon te fluisteren. ‘Ik wil gewoon mijn tas terug, oké. We hebben toch een slaapplek nodig en ik ga niet in het donker buiten zitten.’

Veroordeling droop van hun gezichten.

‘Als jullie niet willen, dan ga ik wel alleen,’ gromde ik. Waarom werd ik veroordeeld terwijl Alex ook niet zeker wist waar we moesten zijn?

‘Je gaat helemaal niet alleen,’ grauwde Jason. ‘Je moet eens leren om samen te werken.’

En daar hadden we het hete hangijzer. Hij hing al een tijdje boven mijn hoofd, het zou tijd worden als hij eens naar beneden werd gehaald.

‘Eliot en ik lopen naar de volgende verdieping en gaan kijken of het veilig is. We gaan de afdelingen niet op, maar blijven in het trappengat,’ commandeerde Alex.

Eliot keek vragend naar Jason op zoek naar een bevestiging van zijn kapitein. Alex rolde met zijn ogen en liep met grote passen de trap op naar de volgende verdieping. Het was vreemd om te zien dat zo’n beer van een kerel, minder lawaai maakte dan de magere en kleinere Eliot. Het leek alsof Alex op lucht liep, terwijl Eliot grote blokken graniet met bellen aan zijn schoenen had.

Het irriteerde Alex dat Eliot veel lawaai maakte en mompelde iets tegen hem. Eliot keek verbaasd, maar knikte en liep in een rustigere trend achter Alex.

Oordelend hoe Alex zaken verwoorde, zou het me niets verbazen als hij alleen had gegromd.

‘Wat zit er in je tas dat je hem zo graag terug wilt hebben,’ vroeg Marja fluisterend.

‘Mijn spullen, jij zou je tas ook terug willen als die werd gestolen!’ antwoordde ik defensief.

Marja trok haar wenkbrauw op. ‘Ja, maar niet ten koste van alles.’

‘Ik wil mijn tas gewoon terug,’ mopperde ik, terwijl ik achter haar aan de trap op liep.

Ik kreeg een prop papier tegen mijn hoofd gegooid. Verbaasd keek ik omhoog en zag Jason afkeurend naar me kijken en Aram stond naast hem met zijn vinger tegen zijn lippen.

Ik had te hard gepraat en zou iedereen die zich in het gebouw schuil kon houden, wakker maken met mijn gezwets.

Aram schoof zijn vinger van zijn lippen naar zijn oor en tikte met zijn vinger tegen zijn oor.

Een teken dat hij iets had gehoord achter de deur van de tweede parkeeretage en ik knikte verontschuldigend.

Hij had de deurklink in zijn hand en keek naar de drie andere mannen. Hij opende voorzichtig de deur en keek eromheen naar de parkeeretage. Ik ving een glimp op van de auto's die er verwaarloosd stonden. De eigenaren hadden hun auto's achttien jaar geleden achter moeten laten.

Op de auto's na leek de verdieping leeg en Aram sloot de deur. Met een zachte klik viel hij in het slot.

Jason seinde dat we door konden lopen naar de volgende verdieping.

Bij de twaalfde etage aangekomen was ik volkomen buiten adem. Mijn tong hing op mijn schoenen en ik begon sterretjes te zien.

Ik probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen. Ik sloot mijn ogen en ademde in via mijn mond en na een paar seconden liet ik mijn adem ontsnappen via mijn neus.

Het kalmeerde me enigszins en Eliot stond met zijn hand op de deurknop naar me te kijken.

Na een paar seconden opende hij de deur naar de twaalfde etage. We kwamen uit op een kleine hal met twee deuren aan beide kanten. De liftdeuren waren gesloten en al achttien jaar niet meer gebruikt. Het spinnenrag hing van het plafond en dwarrelde door de lucht omdat we de deur hadden geopend. Hier was al een hele tijd niemand meer geweest.

Een lift, weer iets waar we niets meer aan hadden na de aanval. Ik kon me niet eens herinneren hoe een lift eruit had gezien of hoe het had gevoeld om langs de verdiepingen te zoeven.

De hal werd enigszins verlicht door het kleine beetje zonlicht dat via het raampje naar binnen glipte.

Nog drie verdiepingen dacht ik bij mezelf, nog drie keer zestien treden en ik had mijn rugtas weer terug.

Ik wilde er niet aan denken wat er met me ging gebeuren als de vijftiende verdieping verlaten bleek te zijn. Gelukkig hoefde ik me daar niet druk om te maken.

Toen we eindelijk op de vijftiende etage aankwamen werden we begroet door vijf kinderen en een vrouw met een jachtgeweer.

De loop van het geweer was op ons gericht en ik voelde Jason naast me verstijven.

Ik herkende de jongen die zich achter de vrouw verschool.

‘Jij!’ riep ik, ‘jij hebt mijn tas gestolen.’ Ik zette een stap in zijn richting.

Als reactie kreeg ik de loop van het geweer in mijn gezicht gedrukt.

‘Achteruit,’ zei ze met een dodelijke kalmte in haar stem. ‘Wie zijn jullie en wat doen jullie hier?’

Hoofdstuk 2.

We zaten aan de ene kant van de afdeling en de vrouw met haar vijf kinderen aan de andere kant. We hielden elkaar in de gaten en in stilte beoordeelden we wie van ons de ander in zijn slaap zou afslachten.

Naarmate de dagen voorbijgleden zocht Job, een van de jongens die mijn tas had gestolen, meer toenadering, maar hij werd elke keer teruggefloten door zijn moeder.

Ze vertrouwde ons niet. We waren haar verdieping opgestormd.

Jason vroeg of we op haar afdeling konden blijven en ze reageerde alsof we vroegen of we aan haar ontbijttafel plaats mochten nemen.

Ze leefde hier met haar kinderen en ineens had ze zes wildvreemden in haar “woning”, maar toch stond ze het toe. Misschien omdat we haar kinderen de bescherming konden bieden die zij niet kon geven.

Jason kwam de verdieping opgelopen en voordat hij zich weer bij onze groep voegde, gaf hij broden aan de vrouw.

Hij was veranderd sinds ik hem had leren kennen. Het leger was nog steeds belangrijk voor hem, maar hij leek de wereld anders te zien. Zijn leven bestond niet meer alleen maar uit het leger, hij gaf om anderen en hij gaf om mij. Ik had het enorm verknald en moest zijn vertrouwen terugwinnen.

De vrouw stond op en liep in onze richting. Mijn oog viel op iets wat ze in haar hand hield.

Ik legde mijn hand op de Glock in mijn broekband, maar Marja legde haar hand op de mijne en schudde haar hoofd.

Jason draaide zich om en de vrouw stak haar hand uit en liet een potje met jam in zijn handen vallen.

‘Dank je wel voor het brood,’ zei ze en draaide zich om.

‘Mijn naam is Jason,’ zei hij.

De vrouw keek over haar schouder, ‘Joke.’ Ze liep weer terug naar haar kinderen en verdeelde het brood. Zelf nam ze niets.

Als ik met één oog open had kunnen slapen, had ik het gedaan. Ik was te moe om het daadwerkelijk te doen.

Ik vertrouwde Joke en haar kinderen niet. Ondanks dat het kinderen waren, hadden ze het wel voor elkaar gekregen om mijn rugtas van mijn rug af te trekken.

Het was rustig op de afdeling. Alleen het gesnurk was hoorbaar.

De twee kleine dieven zaten rond een kaars en waren op fluisterton met elkaar aan het praten. Omdat het zo stil op de afdeling was kon ik het gesprek volgen.

‘Ze heeft een boek in haar tas,’ zei Job, de kleine zwartharige jongen.

‘Nou en? Ze had er ook eten in en dat zijn we nu kwijt,’ gromde de iets grotere jongen.

‘Waarom zou ze een boek meenemen?’ vroeg Job en de andere haalde zijn schouders op.

‘Mama wil dat ik altijd mijn huiswerk maak, misschien moet ze dat ook van haar mama.’

Job keek hem aan en fluisterde, ‘dat is omdat je nog steeds te veel fouten maakt.’

‘Ik ben niet degene die zo dom is om zich te laten volgen,’ verweerde hij zich.

‘Dat weet je helemaal niet. Misschien zijn ze je wel gevolgd.’ Hij deed zijn armen over elkaar.

‘Laten we de kaars maar uitblazen, straks wordt mama wakker.’

‘Ik wil even kijken in haar tas, misschien zit er nog wel iets te eten in.’

Job stond op en schuifelde zacht in mijn richting. Hij stapte over zijn slapende moeder en liep op zijn tenen verder.

‘Job, niet doen!’ fluisterde de andere jongen iets harder, maar Job trok zich er niets van aan. Hij had een doel en dat was mijn tas.

Voor ik ging slapen had ik de tas tegen me aangelegd om hem veilig te houden, dus hij moest dicht bij me komen om de tas te pakken.

‘Job, toe nou,’ jammerde de andere jongen en Job siste tegen hem.

‘Sam, hou eens je mond.’ Job stond een meter bij me vandaan en boog voorover om mijn tas te pakken. Hij schuifelde voetje voor voetje mijn kant op, terwijl hij zijn hand uitstak om het hengsel van de tas te pakken.

Midden in de lucht bleef zijn hand hangen. Ik had mijn hand om zijn pols geslagen.

‘Wat denk je te gaan doen?’ Ondanks dat ik boos was dat hij mijn tas weer wilde stelen, was ik ook onder de indruk van zijn vastberadenheid. Waar ik moeite mee had was zijn pols. Zijn dunne breekbare pols en de kleren die om hem heen leken te dansen.

Ze moesten wel stelen besefte ik. Ze hadden geen keuze, anders zouden ze verhongeren.

Job probeerde zijn pols terug te trekken, maar ik hield hem goed vast. Diep van binnen was ik bang dat ik zijn pols zou breken.

‘Er zit geen eten in mijn tas, alleen mijn eigen spullen en die krijgen jullie niet,’ zei ik zacht.

Job bleef voor me staan en Sam had zich inmiddels bij zijn broertje gevoegd. Hij leek klaar voor een gevecht en ik denk dat hij dat ook zou hebben gedaan als ik Job pijn had gedaan.

‘Laat hem los!’ gromde Sam en ik begon te glimlachen. Ik liet Job zijn pols los en even bleef zijn arm weer in de lucht hangen.

De beide jongens keken me aan en beantwoordden mijn glimlach met een nog bredere glimlach.

‘We zijn een tweeling,’ zei Job alsof hij mijn gedachten kon lezen.

‘Dat dacht ik al.’ Ik sloeg de deken van me af en stond op.

Sam keek naar mijn kleding en vroeg, ‘slaap je niet in een pyjama?’

‘Als er iets gebeurt, wil ik per direct weg kunnen.’

‘Waarom slaap je met je schoenen aan? Mama wil dat niet hebben,’ zei Job.

‘Ik krijg de laarzen moeilijk aan, dus laat ik ze maar aan.’

‘Ook onder de douche?’ vroeg Sam.

‘Nee, niet onder de douche,’ antwoordde ik lachend.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Job. ‘Ik heet Job en hij heet Sam. Onze mama heet Joke.’

‘Sophie,’ zei ik. ‘Sophie Spencer. Hoe heten je andere broertjes en zusjes?’

Job begon te lachen. ‘Dat zijn niet mijn broertjes en zusjes. Dat zijn straatkinderen. Ze hebben geen papa of mama meer, dus zijn ze bij ons.’

Mijn blik gleed naar de slapende kinderen en de vrouw op de grond. De vrouw die zonder pardon een wapen tegen mijn hoofd duwde om haar kinderen te beschermen. Ook de kinderen die niet van haar waren.

‘Heb je echt geen eten in je tas?’ vroeg Sam en ik schudde mijn hoofd.

‘Sorry, ik heb niets meer. Morgen gaan we op een run.’

‘Wat is een run?’ vroeg Job en hij ging voor me op de grond zitten.

Ik probeerde uit te leggen dat we met een run op zoek gingen naar spullen.

‘Waar gaan jullie naar op zoek dan?’ vroeg Sam, die inmiddels naast Job was gaan zitten.

‘We zoeken naar eten en drinken. Soms gaan we op zoek naar medicijnen of andere spullen die we nodig hebben.’

‘Hoe doen jullie dat dan?’ Job leek oprecht geïnteresseerd.

‘Hoe oud zijn jullie eigenlijk?’ vroeg ik, ze leken nog zo jong.

‘We zijn al tien jaar oud,’ antwoordde Sam.

‘Ik ben een minuut ouder,’ grinnikte Job.

‘Dan zijn jullie nog jong.’

Sam stak zijn kin vooruit. ‘Nou, dat valt best wel mee hoor.’

‘Hoe vinden jullie de spullen die jullie nodig hebben?’ vroeg Job tussendoor.

‘We gaan naar oude winkels of apotheken en dan gaan we tussen de spullen zoeken. Als die helemaal leeg is, gaan we bijvoorbeeld een huis binnen en gaan daar zoeken.’

‘Dus jullie stelen ook van anderen,’ zei Job met een grijns.

O, de enorme knal aan karma was me niet ontgaan. Eigenlijk deden we precies hetzelfde.

‘Ik trek niet een tas van iemand zijn rug,’ verdedigde ik mezelf tegenover de tienjarige Job.

‘Je steelt wel uit een huis. Is dat niet hetzelfde?’ vroeg Sam.

Ze waren te wijs en te slim voor tienjarige kinderen.

‘Moeten jullie niet slapen,’ vroeg ik om de aandacht af te leiden.

Job gaapte en rekte zich uit. ‘Ik ben niet moe.’

‘Ja, maak dat de kat wijs.’ Ik stuurde de jongens terug naar hun kant van de afdeling en terwijl ze terugliepen vroeg Sam aan Job waarom ik een kat iets wijs wilde maken.

Hoofdstuk 3.

drie maanden later

Drie maanden, we zaten al drie maanden vast in de stad en er was geen enkel teken dat Anna hier ook zat.

‘Drie maanden!’ klaagde ik.

Marja draaide zich midden in haar wandelpas om.

‘Wat had je dan verwacht? Dat we binnen een dag Anna hadden gevonden en dat je ’s avonds weer rond het kampvuur zat?’ Ze schudde haar hoofd en draaide haar hoofd weer bij.

‘Nee, natuurlijk niet,’ loog ik.

Ik had mezelf er al meerdere malen op betrappt dat ik teleurgesteld was dat we haar nog niet hadden gevonden. Het duurde te lang voor we ook maar iets hadden gezien of gehoord.

Ik had inderdaad verwacht dat we haar snel zouden vinden en dat ik weer in het dorp kon leven. Hoe meer ik aan mijn dorp dacht, hoe zenuwachtiger ik werd.

Lanette en Declan wisten dat ik nog leefde. De rest van het dorp dacht nog steeds dat ik dood was en dat ik een dief was.

‘We gaan hier naar binnen.’ Marja haalde me terug uit mijn gedachten. We stonden voor een laag grijs gebouw met kranten op de ramen geplakt. De mensen op straat meden het gebouw alsof de pest er rondhing.

Er was binnen iets gaande, te oordelen aan het lawaai wat ons op straat tegemoet kwam. Iets wat blijkbaar het daglicht niet kon verdragen.

We liepen naar binnen en werden begroet door honderden stemmen. Overal waar ik keek stonden mensen met elkaar te praten en werden er handen geschud en buidels met elkaar gewisseld. Ze waren hier overduidelijk aan het handelen. Niemand nam de moeite om zich te verbergen. Het interesseerde ze totaal niet dat we het gebouw binnen liepen, ze keken niet op of om. Ze hadden het te druk met hun handel, wat ze ook maar verhandelden.

‘Blijf hier staan en ga niet aan de wandel!’ commandeerde Marja. ‘Wat je ook doet, maak geen oogcontact! Ik ga op zoek naar mijn mannetje.’ Ze verdween al snel in de menigte en het duurde even voordat ik haar weer had gevonden.

Ze stond naast een lange, magere man met piekend grijs haar. Terwijl hij met haar in gesprek was, keek hij af en toe over zijn schouder en zag ik zijn spitsige gezicht. Zijn kaak stond vooruit en hij had een enorme

neus, maar wat me het meest opviel was dat hij geen enkele kleur in zijn gezicht had. Hij was net zo grijs als zijn haar.

Ik stond nog steeds op de plek waar Marja me had achter gelaten en bekeek de rest van de mensen om me heen.

Langs de muur stonden vrouwen, mannen en kinderen te wachten. Waarschijnlijk met dezelfde opdracht als ik. Blijf staan waar je staat.

Ik begon mijn geduld te verliezen, als ik moest wachten dan leunde ik net zo lief tegen de muur.

Ik liep in de richting van de muur en moest me tussen de menigte door manoeuvreren. Ik ging naast een grote brede man staan.

De twee mannen die voor hem stonden kwamen tot een overeenkomst en de ene man kreeg een stuk opgerold papier en een zwart zakje in zijn handen gedrukt. Wat zou erin zitten? Wat werd hier verhandeld? Ik zag geen etenswaren of dieren, dus wat waren ze aan het doen?

De man die het zakje had weggegeven kwam mijn kant opgelopen.

‘Ik wil haar.’ Hij wees naar me en de andere man schudde zijn hoofd.

‘Dies nie va mij,’ gromde hij in een bekend dialect. Hij kwam uit een dorp vlak bij de mijne.

‘Ik zei dat ik haar wil. Zoek maar uit van wie ze is!’ Hij zette een stap in mijn richting en ging dreigend voor me staan. Ik raakte niet in paniek of in de war van zijn dreigende houding. Ik werd juist woest. Hoezo dacht hij dat hij mij kon kopen? Wat was dit voor een plek?

‘Je bent een mooi meisje. Mannen houden wel van mooie meisjes. Je kunt veel voor me verdienen.’ Een beetje spuug belande op mijn wang en met walging veegde ik het weg.

‘Ik ga helemaal niets voor je doen.’ Ik duwde hem naar achteren. ‘Al was hij de koning. Wat denkt hij wel niet!’

De andere man kreeg een rode kleur en schreeuwde, ‘weej weh wie dah is?’

Marja kwam tussen ons in staan en siste, ‘Ja, ik weet wie hij is, maar ze is van mij.’ Ze draaide zich om en met een woedend gezicht keek ze me aan. ‘Je zou op je plek blijven staan.’ Ze pakte mijn onderarm vast en sleepte me bij hen vandaan.

‘Ik bied je vijftien diamanten voor haar,’ schreeuwde de man.

‘Lopen!’ gromde Marja en ze trok mijn arm bijna uit mijn kom. ‘Twintig diamanten,’ schreeuwde de man ons na.

Toen we weer buiten stonden liet ze mijn onderarm los.

‘Heb je enig idee wat je zojuist hebt gedaan? Het wordt nu een grote chaos daarbinnen en ik kan er mijn gezicht niet meer vertonen.’

Ik draaide me om en keek naar het gebouw waar we zojuist waren geweest.

‘Waarom zou er chaos uitbreken?’

‘Omdat de gierige mens hier samenkomt met de arme mens en dat wordt altijd chaos. Mocht je het nog niet doorhebben, er wordt hier gehandeld in mensen. En mensenhandel is zelfs in dit tijdperk nog steeds verboden, maar de rijken kunnen niet zonder hun slaven en de pooiers kunnen niet zonder hun hoeren. Je was bijna gekocht door een van de grootste pooiers hier in de stad.’ Haar gezicht werd iets zachter en ze mompelde, ‘daarom zei ik dat je moest blijven staan waar je stond en dat je geen oogcontact mocht maken.’

Ik keek weer naar het met kranten beplakt gebouw en de rillingen liepen over mijn rug.

Mensenhandel, we waren een gebouw binnen gegaan waar ze in mensen handelden.

‘Kom, dan gaan we weg voordat hij naar buitenkomt.’ Marja duwde het papiertje wat ze de hele tijd in haar hand had gehouden in haar broekzak.

We liepen in een snelle pas naar de muziekbuurts en ik keek nog een keer over mijn schouder. Ik prentte het gebouw en zijn plaats in mijn hoofd.

Terwijl we de bocht om liepen, kwam de pooier naar buiten en zag me weglopen. Zijn ogen brandde tot de muur hem onttrok van mijn gezichtsveld. Wat een engerd.

In stilte liepen we terug naar onze schuilplaats. Jason stond buiten op wacht en liet ons het gebouw binnen. Alex stond op Marja te wachten en ze gaf hem een kus. Ik weet niet waarom, maar ik draaide mijn hoofd weg voor de getoonde affectie. Het voelde alsof ik inbrak op een intiem moment.

‘Wat stond er op het briefje?’ vroeg ik.

‘Dat hoor je boven!’ zei ze, waarmee ze duidelijk maakte dat ze het nog niet wilde bespreken.

Toen we in een kring bij elkaar stonden op de afdeling, vertelde ze eindelijk wat erop stond.

‘Ik heb informatie opgevraagd over wat ze willen met Anna.’ Ze vouwde het briefje open en stuurde naar de woorden. Ze duwde hem in mijn handen en mompelde, ‘dit wordt een duur grapje.’

Ik keek naar de woorden op het blaadje.

Trein Gramsveen gaat in mei

‘We wisten toch al dat ze naar het treinstation gingen?’ zei Eliot geïrriteerd. ‘Dit is toch niets nieuws?’

‘We hadden het vermoeden, we wisten het niet zeker,’ antwoordde Marja geduldig.

‘Nou, waar wachten we dan op?’ Eliot was niet geduldig. Hij wilde Anna weer in zijn armen kunnen sluiten.

‘We kunnen niet zomaar naar het station gaan,’ zuchtte Marja. ‘Ze willen Anna dus naar het zuiden brengen, maar waarom?’

Jason keek bedenkelijk uit het raam. ‘Hoe komen we erachter wanneer de trein vertrekt?’

‘Waarom gaan we er niet naar toe en lokken ze in de val?’ riep Eliot.

‘Omdat we niet eens ...’ begon Aram, maar Eliot luisterde niet.

In plaats daarvan begon hij te schreeuwen. ‘Waarom doen jullie zo moeilijk. Het is net alsof jullie Anna niet willen redden!’

‘Ho, rustig aan knul.’ Alex wierp verdedigend zijn armen in de lucht. ‘We doen allemaal ons best om Anna te vinden en haar naar huis te brengen.’

‘Iedereen doet zijn best Eliot. Ik begrijp dat je ongeduldig wordt nu je weet waar Anna is, maar je moet alle kansen afwegen,’ legde Aram uit. ‘We weten niet met hoeveel ze zijn of hoeveel er met Anna meereizen. We weten niet welke wapens ze bij zich hebben en we weten niet eens of het bericht wel klopt.’

‘Het bericht klopt wel,’ zei Marja. ‘Zijn informatie is correct.’

Alex liet een geluid horen wat te beschrijven was als een leeglopende fietsband.

‘In de stad zag ik dat het vandaag begin mei is,’ zei Marja, terwijl ze met een strak gezicht naar Alex keek. ‘De houten teller stond op 2, dus ze zijn al aan het aftellen.’

‘Welk mannetje is dat?’ vroeg Alex. Hij beantwoordde haar ijzige blik met een stenen gezicht.

‘Doet dat er iets toe? Ik vertrouw hem.’

‘Ben je weer bij Jacob geweest? Je weet dat ik je daar liever niet heb,’ mompelde Alex.

‘Ik ben niet bij Jacob geweest,’ zei Marja met een strak gezicht. Haar handen trilden niet eens. Ze geloofde in haar eigen leugen en dat maakte haar zo’n goede leugenaar.

‘Sophie,’ Alex richtte zich tot mij. ‘Waar zijn jullie geweest en hoe zag die kerel eruit?’

‘Ho, luister.’ Ik stak mijn handen ter verdediging omhoog. ‘Betrek mij er niet bij, oké. Ik heb hier niets mee te maken.’

‘Je bent anders wel met haar meegegaan,’ zei Jason.

‘Oh, nu praat je wel tegen me?’ gromde ik. Jason bleef me strak aan kijken.

‘We zijn bij het handelsplatform geweest,’ zei Marja uiteindelijk.

‘Dus je bent wel bij Jacob geweest,’ zei Alex op luide toon. ‘Allemachtig, Marja!’

‘Ik vertrouw hem, Alex. Hij heeft me altijd voorzien van de juiste informatie.’

‘Ik vertrouw hem niet! Het is een griezel die zijn moeder nog zou verkopen.’ Hij haalde zijn hand over zijn gezicht. ‘Echt, ik had je slimmer ingeschat dan naar zijn handeltje toe te gaan.’

‘Handel?’ vroeg Aram.

‘Mensenhandel,’ reageerde Alex. ‘Die eikel doet in mensenhandel. Hij heeft een heel platform waar je slaven kunt kopen.’

‘Slaven?’ Jason keek verbaasd van Marja naar mij. ‘Wat moesten jullie daar?’

‘Blijkbaar kun je daar informatie vinden,’ mompelde ik. Ik staaarde naar de versleten neuzen van mijn schoenen. Ik wilde de priemende ogen van Jason even niet meer zien. Alle schuldgevoelens die ik steeds probeerde weg te duwen, kwamen terug zodra ik in Jason zijn ogen keek.

‘Daar vind je idioten die mensen kopen voor op het land, in huis of voor in het bordeel,’ gromde Alex.

‘Ja, daar was ik al achter,’ mompelde ik, wat een zijdelingse blik van Jason opleverde.

‘Echt Marja, ik had je wel slimmer ingeschat,’ zuchtte Alex.

‘Pardon? Ik kom tenminste nog met informatie aan zetten. Het enige wat jullie doen is op de grond zitten en zeiken dat we Anna nog niet hebben gevonden. Degene die wel op zoek gaat krijgt op haar kop. Wat een omgekeerde wereld.’ Ze was zo boos dat ze naar de andere kant van de afdeling stormde.

Ik maakte aanstalten om achter haar aan te gaan, maar Alex hield me tegen.

‘Laat haar maar gaan.’

‘Zonder een treinkaartje komen jullie het station niet eens op.’ Joke kwam naast ons staan.

‘Hoe bedoel je een treinkaartje?’ vroeg Eliot.

Ze begon te lachen en zei, ‘je hebt een treinkaartje nodig om met de trein te reizen. Ik ben al jaren aan het sparen om voldoende bij elkaar te krijgen zodat ik kaartjes kan kopen voor ons allemaal, dan kunnen we hier eindelijk weg.’

‘Dan kopen we die toch?’ Eliot trok zijn portemonnee uit zijn broekzak en haalde er enkele gouden munten uit.

De ogen van de tweeling werden groot toen ze het goud in Eliot's hand zagen liggen.

‘Daar heb je helemaal niets aan,’ zei Joke met een vriendelijke glimlach.

‘We kunnen niet zomaar het perron oplopen.’ Alex zuchtte, ‘ze weten hoe jullie eruitzien en nog voordat jullie het doorhebben zijn ze alweer gevlogen en kunnen we weer opnieuw beginnen.’

‘Oké, wat is je voorstel?’ vroeg Jason kalm.

‘Jij kent degene die Anna heeft ontvoerd. Ik ga ervan uit dat hij je ook kent.’

Jason knikte.

‘Hij heeft jullie ook gezien.’ Alex keek naar Eliot en Aram. ‘Ze denken dat Sophie dood is en dat moeten we zo houden. De enige die ze niet kennen zijn Marja en ik.’

‘Je denkt toch niet dat ik je mijn gouden munten ga geven, zodat je ervandoor kunt gaan,’ schreeuwde Eliot. De kinderen schrokken van zijn geschreeuw en sloegen hun handen over hun oren.

‘Nogmaals, we proberen jullie te helpen!’ schreeuwde Alex terug.

‘Goed,’ zei Jason, tot grote verbazing van Eliot. ‘Je hebt gelijk Alex. Sean kent mij en hij zal zeker de gezichten van Eliot en Aram herkennen. Spencer staat sowieso al buitenspel omdat ze dood is.’

Er zat een scherpe rand aan zijn woorden.

‘We moeten allemaal met de trein mee kunnen. Ik weiger hier te blijven terwijl jullie verder zoeken naar Anna,’ zei Eliot.

‘Jullie kunnen allemaal mee.’ Het was Job die zich tussen ons in wurmde. In zijn handen hield hij een boek. Joke probeerde hem bij zijn kraag te pakken, maar de kleine dief was sneller.

‘Kijk, een stoomtrein heeft altijd een extra wagon voor de kolen.’ Hij wees naar de twee plaatjes in zijn boek.

We werden aangekeken door getekende, bezwete mannen voor een grote oven en mannen bedekt onder het gruis van de steenkolen.

‘Daar kunnen jullie je verstoppen, je hoeft alleen maar op de wagon te klimmen en dan kunnen jullie ook mee.’ Trots klapte hij het boek dicht.

‘Dat is nog eens informatie waar we iets aan hebben.’ Aram haalde zijn hand door de donkere haren van de jongen. Job zijn grijns werd nog groter.

‘Oké. Nu het rond is wie er kaartjes nodig heeft en wie er tussen de kolen gaat slapen, komen we uit op het volgende punt. Hoe gaan jullie de kaartjes betalen?’ vroeg Joke.

‘Nou, met de gouden munten,’ antwoordde Eliot.

‘Ik zei net dat je daar niets aan hebt. Tegenwoordig koop je geen treinkaartjes meer met geld. Eén kaartje kost twaalf diamanten. Heb je toevallig vierentwintig diamanten in je portemonnee?’

‘Ik zei toch dat het een duur grapje was,’ mompelde Marja. Ze leunde tegen de muur terwijl ze ons bekeek.

‘Waarom gaan we niet allemaal in de kolenwagon?’ zei Eliot, terwijl hij Alex in de gaten hield.

‘Omdat we minimaal één persoon moeten hebben die Anna in de gaten houdt,’ zei Jason. ‘Als ze de trein verlaat moeten we weten waar ze naar toe gaat. Dat kunnen we niet vanuit een kolenwagon.’

‘Waarom moeten we voor twee personen kaartjes hebben? De trein vertrekt over twee dagen en we hebben geen enkele diamant,’ zuchtte ik.

‘We doen onze missies in groepen van twee. Als er één wordt aangevallen door Seans mannen, dan is er altijd nog een back-up,’ antwoordde Aram.

‘Het zijn mijn vaders mannen,’ gromde Eliot. ‘Hij heeft de opdracht gegeven om Anna te ontvoeren. Laten we dat niet vergeten.’

‘Laten we vooral niet vergeten dat we zijn zoon in ons midden hebben,’ zei Alex.

Eliot balde zijn vuisten. ‘Wil je vechten? Is dat het, Tarzan? Wil je zo graag een pak op je donder?’

Anna’s ontvoering had Eliot veranderd. We zagen het allemaal, hij was van een vrolijke jongen omgeslagen naar een jongen met een kort lontje. Zijn humeur was duister en hij kon uren voor zich uitstaren zonder dat hij ook maar iets zei. Ik merkte dat hij roekelozener werd naarmate de tijd vorderde.

‘Ja, dit is een goed plan. Je testosteron gaan testen door elkaar aan te vallen, slim,’ gromde ik. Ik liep naar het grote raam dat uitzicht bood over de stad.

Overal zag je gebouwen waar de natuur zijn best deed om weer terrein te winnen. De natuur was duidelijk aan het winnen.

Struiken groeiden op plekken waar eerst stoeptegels hadden gelegen. Takken van bomen hadden de ramen gebroken en groeiden in de richting van de zon.

Dit was vroeger een bruisende stad geweest, maar terwijl ik naar buiten keek, was het doods.

De schemering zette in en niemand was zo gek om in het donker op pad te gaan. Iedereen wist dat ’s nachts de idioten wakker werden. De mensen die niets meer te verliezen hadden en zonder pardon je keel doorsneden omdat ze dachten dat je misschien iets van waarde bij je hebt.

Twee dagen hadden we. Twee miezeringe dagen om 24 diamanten te vinden die we konden gebruiken om twee kaartjes te kopen.

Enkele uren later zaten Alex en Eliot elkaar weer in de haren. Ik stond voor het raam naar buiten te staren, toen Eliot besloot dat het een goed idee zou zijn om Alex aan te vallen.

Alex was twee koppen groter en weerde hem dan ook af, door hem simpelweg weg te drukken. Eliot struikelde achterover en viel op de grond.

Jason greep hem bij zijn kraag en sleepte hem naar de andere kant van de afdeling. We konden het ons niet permitteren om onszelf te verliezen zonder dat we Anna hadden gevonden.

Eliot kwam teruggelopen, maar in plaats van zich bij ons te voegen pakte hij zijn rugtas en liet ons achter op de afdeling. Jason zuchtte diep toen Eliot de deur achter zich dicht gooide.

‘Is het wel verstandig om hem alleen weg te laten gaan?’ vroeg Joke bezorgd.

‘Nee, maar wat kunnen we eraan doen? Het duurt hem allemaal te lang. Hij had verwacht dat we Anna binnen een paar dagen terug zouden hebben,’ mompelde Jason.

‘Ik ga wel achter hem aan,’ zei Alex en Aram legde zijn hand op zijn arm.

‘Is dat wel zo’n strak plan?’

‘Als er iemand is die hem aan kan, dan is het Alex wel,’ zei ik. ‘Maar gedraag je en lokt niets uit.’

‘Ja, mevrouw.’ Hij salueerde en knipoogde terwijl hij zijn jas van de kapstok pakte.

Ik draaide me weer richting het uitzicht op de stad en staarde naar de vele gebouwen.

‘Volgens mij hoop je dat de diamanten naar je toevliegen,’ grapte Marja, maar ik kon er niet om lachen. Ik voelde me nutteloos.

Marja had haar spionnen die alles voor haar deden, Alex had zijn kracht. Eliot en Aram hadden hun militaire training en ze hadden Jason. De kapitein die zonder blikken en blozen wist wat hij moest doen en ook nog eens goed kon vechten.

Ze hadden wapens waarmee ze goed overweg konden en ik? Ik had mijn Glock waar ik amper mee kon schieten.

Ik had voordat ik het dorp verliet, welgeteld één les van Eliot gehad.

Daarna werd ik opgepakt vanwege het inbreken. Alles ging toen in zo’n enorme stroomversnelling dat ik het amper kon bijbenen.

‘Ik vraag me af of er nog diamanten op plekken liggen die mensen niet hebben geplunderd. Ik gok dat de juwelierswinkels en de pawnshops achttien jaar geleden al zijn geplunderd.’

‘Ik denk dat je daar gelijk in hebt,’ zei Joke. Ze kwam naast me staan en legde haar hand tegen het raam. ‘Wist je dat er in dit gebouw vroeger een verzekeraar heeft gezeten?’

Verward keek ik haar aan.

‘Een verzekeraar verzekert spullen,’ zei ze op een sarcastische toon. ‘In het archief vindt je de informatie van de mensen die hun zaken verzekerd wilden hebben. Misschien zit er iets tussen wat je bevalt.’

Met een brede grijns keek ik haar aan. ‘Zoals een verzekering voor diamanten.’

‘Nu heb je het door,’ zei ze met een glimlach.

Hoofdstuk 4.

Volgens Joke zat het archief op dezelfde etage als de parkeergarage. In de hoop dat we zaken konden uitpraten, had ik Jason gevraagd om met me mee te gaan naar het archief.

Zoals ik had verwacht, had hij ingestemd.

We liepen naast elkaar de trap af naar beneden. Het zachte gebonk van onze schoenen op de grijze betonnen treden was het enige wat we hoorden.

Ik probeerde om de stilte op te vullen, maar ik kreeg geen enkele reactie, zelfs geen geërgerde blik.

‘Denk je dat we iets aan de informatie van de verzekeraar zullen hebben?’ probeerde ik. ‘Er zullen waarschijnlijk alleen adresgegevens op staan, dus we moeten ze wel filteren op een straal van enkele kilometers.’

Zijn stilte zorgde ervoor dat ik me ongemakkelijk begon te voelen. Ik kreeg het gevoel dat ik iets moest zeggen om hem aan het praten te krijgen. Was het omdat ik me toch schuldig voelde of was het omdat ik niet tegen stilte kon.

Ik wist donders goed wat het was, stilte had me nog nooit opgelaten laten voelen. Ik kon uren alleen in een ruimte zitten, genietend van de stilte en mijn gedachten hun werk laten doen.

Ik voelde me schuldig. Schuldig om wat ik had gedaan. Schuldig om wat ik hem had aangedaan.

Het ritmische geluid van onze voetstappen kaatste tegen de kale witte muren van het trappenhuis.

Ondanks dat ik mezelf probeerde af te leiden door te doen alsof ik de omgeving in me opnam, groeide het schuldgevoel.

Ik wist waarom ik het had gedaan en ik wist dat het beter was geweest om Jason niet mee te nemen in mijn plan. Ik kon ook niet ontkennen dat ik verliefd op hem was geworden en dat hij ook gevoelens voor mij had gekregen. Dat alles had ik weggegooid door te liegen.

‘Kunnen we in ieder geval proberen om normaal met elkaar om te gaan?’ zei ik.

Hij zei niets en bleef naar de treden staren. We moesten nog vier etages voordat we bij de garage waren.

‘We zitten samen in deze situatie Jason, dus we moet er het beste van maken. Ik wil niet vechten met iemand die hetzelfde wil als ik. We doen allemaal ons best om Anna zo snel mogelijk te vinden.’

Zijn ademhaling werd iets sneller en zijn neusvleugels begonnen mee te bewegen met het ademen.

Er kwam iets door het schuldgevoel heen wapperen. Het was klein, maar het zat er wel.

Ik begon me te irriteren aan de stiltes. Was het verstandig dat we erover zouden praten? Jazeker.

Was het verstandig dat we er nu over gingen praten? Waarschijnlijk niet, maar het kleine beetje irritatie won het van mijn schuldgevoel.

‘Kom op! Schreeuw, gil, zeg in ieder geval iets. Wat dan ook!’

Ik ging voor hem staan en blokkeerde de toegang naar beneden.

Eindelijk keek hij me recht aan. Zijn wenkbrauwen waren gefronst en zijn ademhaling gejaagd, maar zijn ogen bleven op mij gefixeerd.

Een spiertje in zijn kaak begon te trillen en ik wist dat hij duizenden dingen tegen me wilde zeggen, misschien zelfs tegen me wilde schreeuwen, maar hij zei niets. Hij koos ervoor om het op te kroppen.

Hij negeerde me liever dan dat hij zijn gevoelens met me moest delen.

Hij was liever stil dan dat hij me een egoïst zou noemen. Ik had zijn leven kapot gemaakt, ik had ervoor gezorgd dat hij verliefd op me werd.

Hij had het claiming ritueel om mij afgezegd en daarmee de woede van Lyan op zijn hals gehaald.

Misschien nog wel het belangrijkste van alles, ik was de reden dat hij zijn goed opgebouwde muren had laten vallen. Hij had me dingen verteld van zijn verleden en ik had hem in vertrouwen verteld wat mij was overkomen. Hij was mij gaan vertrouwen en ik had dat vertrouwen beschadigd. Misschien was het wel voor altijd beschadigd.

Was dit niet al een relatie geweest die gedoemd was om te mislukken? Waarom zou ik me er nog druk om moeten maken, hield ik mezelf maar voor. Diep van binnen wist ik dat het onzin was en dat zijn stilte me meer deed dan ik wilde toegeven.

‘Ik heb hier geen tijd voor, Sophie.’

Ik deed een stap opzij en hij liep verder naar beneden. Ik hoorde zijn voetstappen bij me vandaan glippen. Ik draaide me om en liep snel achter hem aan. Ik veegde de opgekomen tranen uit mijn ogen voordat hij ze zou zien.

Enkele minuten verstreken voordat we op de verdieping aankwamen waar we moesten zijn.

Aan de muur hing een ijzeren bord met de namen van de afdelingen die op deze etage waren gevestigd.

Ik haalde een enorme laag stof en spinnenwebben weg.

Garage level 2. We waren op de juiste etage beland.

Terwijl ik om me heen keek, zag ik in mijn hoofd hoe deze etage voor de aanval eruit zag. Mensen in nette kleding met koffertjes in hun hand geklemd, rennend vanuit de auto naar de draaideur om met hun speciale pasje het gebouw in te kunnen.

Nu zag de etage er vervallen uit. De vloerbedekking was vervaagd. Overal hingen spinnenwebben en moest ik proberen niet te niezen door al het stof dat om ons heen dwarrelde.

Het bord liet ons weten dat het archief zich aan de andere kant van de parkeergarage bevond.

We hadden dus geen andere keus dan de parkeergarage door te kruisen. Een open parkeergarage waarin achter elke auto iemand zich schuil kon houden.

Via de glazen draaideur aan onze linkerkant zagen we de auto's al staan. Jason opende de rode houten deur die naast de draaideur zat. En met een hoog schel gepiep werd ons bezoek aangekondigd.

'Shit,' mompelde Jason, terwijl het geluid na-echode en hij me voor zich uit duwde.

'Het hele gebouw heeft ons gehoord,' mopperde ik. Hij keek me vanuit zijn ooghoeken aan. De blik in zijn ogen liet me weten dat hij dat zelf ook al had bedacht en niet gediend was van mijn opmerking.

Ik opende mijn mond om iets te zeggen, maar hij legde zijn vingers op mijn lippen.

'Hou je mond!' siste hij en hij haalde zijn Colt tevoorschijn.

Mijn hand ging automatisch naar de Glock in mijn broekriem.

Jasons vinger lag naast de trekker, klaar om iemand neer te schieten.

Hij speurde de garage af, op zoek naar iemand die ons iets zou willen of kunnen aandoen. Voorzichtig zette hij een stap naar voren. Aan het einde van de garage schoot een dier via één van de nog openstaande ventilatiegaten naar buiten. De takken van de bomen die naast het gebouw stonden hadden hun weg naar binnen gewurmd via de overige gaten.

De betonnen pilaren waren beplakt met flyers van vlak na de aanval.

De ramen van de auto's waren ingeslagen en de auto's waren leeggeroofd.

Vogels hadden hun toevlucht gezocht in de gaten en kieren van de muren en hadden de bekleding van de autostoelen gebruikt als nestmateriaal.

Een spreekwennest hing in de rechterbovenhoek bij de draaideur en de jonge spreeuwen maakten zich klaar voor hun eerste vlucht.

Naast me maakte Jason zich kleiner en liep in de richting van de auto's aan onze rechterkant, terwijl ik naar de spreeuwen staarde.

‘We lopen via de muur, dan kan het gevaar van een kant komen,’ fluisterde hij. ‘Soof, hou je hoofd er eens bij!’

Ik keek hem verbaasd aan toen ik besepte dat ik er als een schietschijf bij stond. Ik maakte me klein en snelde in zijn richting.

Ik probeerde de omgeving in mijn hoofd te prenten. Ik telde de auto’s en probeerde een zo’n volledig mogelijk beeld te krijgen van de garage.

Ik ging er zo in op dat ik niet door had dat Jason stil was blijven staan. Ik knalde tegen hem op, maar hij reageerde niet. Hij bleef voor zich uit staren.

Hij was stil blijven staan en stond met open mond naar een auto te kijken.

‘Wauw,’ mompelde hij. Hij liet opeens zijn eigen regels los en liep in een snelle pas naar de auto.

‘Moet je kijken,’ mompelde hij. ‘Een BMW 3 serie. Volgens mij is dit een E52 cabrio.’

Hij veegde de stof en de bladeren van het embleem en grijnsde breed naar de auto.

‘Ik wilde altijd al zo’n auto,’ zuchtte hij. ‘Toen kwam de aanval en waren al mijn kansen verkeken.’

Ik glimlachte. Ik wist niet wat ik moest zeggen, want alles wat mijn mond zou verlaten zou hem eraan herinneren dat ik het was tegen wie hij sprak. Als hij dat zou beseffen, dan waren we weer terug bij het begin.

Een herkenbaar schel snerpend geluid liet ons weten dat we niet meer alleen in de garage waren.

Alsof ik het al jaren deed, draaide ik me rond op mijn hielen en nam een knielende positie aan. Jason reageerde op mijn snelle reactie door te hurken. Hij herpakte zijn rol als leider en tikte tegen zijn oor en daarna legde hij twee vingers onder zijn ogen.

Ik had een taak van hem gekregen en dat was zien te achterhalen met wie we te maken hadden. Vriend of vijand?

Ik zat naast de auto en ging op mijn buik liggen om me zo plat mogelijk te maken. Ik hoorde de voetstappen dichterbij komen, maar zag niet de schoenen die bij het geluid hoorden. De echo in de garage maakte het moeilijk om te bepalen waar ze zich precies bevonden.

Ik tijgerde iets naar voren zodat de auto niet meer in mijn blikveld zat en ik alles beter in de gaten kon houden.

Toen kwamen de schoenen en hun eigenaren in beeld.

Rillingen liepen over mijn rug, toen ik de man herkende. Het was de pooier van de mensenmarkt.

‘Je hebt haar hier naar binnen zien gaan?’ vroeg hij.

‘Niet hier, maar wel in dit gebouw,’ antwoordde de andere man.

Bedoelden ze mij? Waren ze op zoek naar mij?

‘Ik heb die rooie hier naar binnen zien gaan. Het meissie was toch van haar?’

De pooier knikte en keek de parkeeretage rond. ‘Zo zonde dit.’ Hij maakte een handgebaar richting de auto’s. ‘Er staan enkele mooie exemplaren tussen. Daar heb je nu geen reet meer aan.’

Ik kroop iets naar voren, maar voelde direct een hand die zich om mijn enkel sloot.

Zacht werd ik naar achteren getrokken. Ik keek boos over mijn schouder en zag dat Jason me verbaasd aankeek.

‘Pooier,’ fluisterde ik, maar Jason leek me niet te begrijpen. Ik probeerde het nog een keer, maar hij bleef me gepuzzeld aan kijken en haalde zijn schouders op.

‘Verdomme,’ mompelde ik. Ik trapte zacht naar achteren waardoor Jason mijn enkel losliet en tiggerde weer iets naar voren. De hele tijd hield ik de mannen in de gaten.

‘Woont hier die Joke met haar kinderen?’ vroeg de andere man. Dat trok gelijk mijn aandacht en ik ging op mijn hurken zitten. Als ik me klein genoeg kon maken dan zou ik onzichtbaar zijn achter de auto’s.

Zo zachtjes mogelijk deed ik een paar stappen naar voren en hoorde achter me Jason tegensputteren.

Ik sloop naar een andere rij en verstopte me achter een andere auto. Ik probeerde te luisteren naar het gesprek tussen de twee mannen.

‘Ik probeer haar al een tijdje over te halen om voor me te komen werken, maar ze weigert tot nu toe.’

‘Je kunt haar toch gewoon dwingen?’

‘Je kunt niet iedereen dwingen. Dat pittige ding van vanmorgen liet zich ook niet dwingen.’ Als ik niet beter zou weten, dan zou ik bijna gaan denken dat hij onder de indruk was van mijn actie van vanochtend.

Jason kwam gehurkt naast me zitten.

‘Wie zijn dit?’ fluisterde hij.

‘Mensenhandelaren, de linkse ben ik vanochtend tegengekomen,’ zei ik.

‘Wat willen ze?’

De man gaf zelf antwoord op Jasons vraag.

‘Ik denk dat we haar wel kunnen chanteren met haar kinderen. Als ze dan nog niet mee wil werken, snijden we gewoon haar keel door,’ zei de rechtse man. De pooier knikte goedkeurend.

Geschokt keek ik naar Jason. Hij strekte zijn vingers en balde trillend zijn vuisten. Hij probeerde zichzelf onder controle te houden.

‘We kunnen de kinderen anders ook wel gebruiken. Er zijn genoeg monsters die wel van kinderen houden.’

Gal kwam omhoog in mijn keel.

‘Jij noemt ze monsters, Sjaak. Ik noem ze potentiële klanten,’ grinnikte de pooier. ‘We komen vanavond wel terug. Die rooie kennende heeft ze die vent bij zich.’

De deur viel achter ze in het slot en ik stond gelijk op. Jason trok me naar beneden en ik viel tegen hem aan.

‘Wat?!’ mopperde ik.

‘Ze kunnen er nog zijn,’ gromde hij.

‘Ik zie toch dat ze weg zijn.’ Ik duwde mezelf omhoog en keek de parkeeretage rond. ‘Daar is het archief.’ Ik wees naar een blauwe deur aan het einde van de parkeergarage. Ik maakte aanstalten om ernaartoe te lopen toen Jason de weg versperde.

‘Wie zijn die mannen, Spencer?’ Met zijn handen in zijn zij stond hij voor me.

‘Mensenhandelaren, pooiers of smerige honden. Kies maar een benaming die je wilt gaan gebruiken.’

‘Ze kennen Marja en Alex?’

‘Blijkbaar.’

Daar had ik me eigenlijk ook over verbaasd. Ze was totaal niet onder de indruk toen de man me probeerde te “kopen”. Het leek haar zelfs niet veel te doen, maar hoe was het mogelijk dat ze deze mensen kende?

Wat wisten we nog meer niet over haar?

‘Wat gaan we doen met Joke en haar kinderen?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op en zei, ‘er is weinig wat we kunnen doen.’

Er was weinig bruikbaar te vinden in het archief. Het was er een grote chaos. De dozen lagen opengevouwen door de ruimte en het papier lag overal over de grond verspreid.

Er was maar één lichtpunt in het archief waardoor het licht naar binnen kon komen. Het dak waar het raam zat, was dichtbegroeid met mos, en liet daardoor maar weinig zonlicht door.

Het archief was hierdoor niets meer dan een donkere papieren hol.

We waren, voor mijn gevoel, al enkele uren aan het zoeken tussen de bergen met papier toen Jason een geluid maakte. Het was een mengeling tussen een vreugdekreet en het schrapen van zijn keel.

‘Deze heeft een kluis met inhoud verzekerd.’ Hij wapperde het papiertje voor mijn neus.